

Sygn. akt XV C 130/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2018r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku XV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Małgorzata Misiurna

Protokolant sekr. sąd. Katarzyna Ignacek

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2018 r. w Gdańsku

sprawy z powództwa Gminy M. G.

przeciwko D. R.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego D. R. na rzecz powódki Gminy M. G. kwotę 97.510,93 zł (dziewięćdziesiąt siedem tysięcy pięćset dziesięć złotych i 93/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 13.04. 2015r. do dnia 31.12.2015r. , z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10.276 zł (dziesięć tysięcy dwieście siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu .

UZASADNIENIE

Gmina M. G. wniosła pozew przeciwko D. R. ,

w którym domagała się od pozwanego zapłaty kwoty 97.510,93 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13 kwietnia 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty, tytułem zwrotu zwaloryzowanej bonifikaty udzielonej przy sprzedaży lokalu mieszkalnego oraz zasądzenia kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania powód wskazał, że S. R. (ojciec pozwanego) nabył od powódki w dniu 11 grudnia 2007r. lokal mieszkalny nr (...) w budynku przy ul. (...) w G.. Powódka udzieliła S. R. bonifikaty wysokości 95 % tj. 121.315,95 zł. od ceny mieszkania wynoszącej 127.701,00 zł. W wyniku udzielonych bonifikat S. R. nabył przedmiotowy lokal za kwotę 6.385,05 zł. Na podstawie aktu notarialnego z dnia 13 lutego (...). S. R. zbył osobie trzeciej przedmiotowy lokal mieszkalny przy ul. (...) za kwotę 335.000,00 zł. Następnie S. R. nabył w dniu 11 września 2008r. na podstawie aktu notarialnego lokal mieszkalny w G. przy ul. (...) za cenę 105.000,00 zł. W tym samym akcie notarialnym darował on nabyty lokal swojemu synowi – pozwanemu D. R..

W oparciu o treść przepisów art. 68 ust. 2 i 2a ustawy z 21 sierpnia 1997r.

o gospodarce nieruchomościami w brzmieniu z 2008r. tj. niezachowanie 5-letniego terminu oraz nie wykorzystanie pozyskanych środków ze sprzedaży lokalu mieszkalnego nabytego

od Gminy w całości oraz nabycie innego lokalu mieszkalnego –doprowadziło po stronie S. R. do powstania obowiązku zwrotu części bonifikaty w wysokości proporcjonalnej do kwoty uzyskanej ze zbycia, nieprzeznaczonej na nabycie innego lokalu. S. R. zmarł w dniu 7 kwietnia 2012r. a spadek po nim nabył pozwany D. R.. Z uwagi na fakt, że obowiązek zwrotu bonifikaty powstał przed śmiercią S. R. jako osoby zobowiązanej do zwrotu – nie wygaśł on z chwilą jego śmierci, lecz przeszedł na jego spadkobiercę czyli pozwanego. Pismem z dnia 28 stycznia 2015r. powódka

wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 97.510,93 zł. tytułem zwrotu części bonifikaty – proporcjonalnej do kwoty uzyskanej przez S. R. ze sprzedaży nabytego od powódki lokalu, a nie przeznaczonej na nabycie nowego lokalu. Pozwany zakwestionował ww. sumę, wskazując, że właściwą sumą jest kwota 82.042,00 zł, ponadto zwrócił się o możliwość rozłożenia objętej obowiązkiem zwrotu kwoty bonifikaty na raty płatnie miesięcznie w wysokości 250 zł. Następnie strony prowadziły korespondencję w kwestii naliczania i podstaw dokonanej waloryzacji bonifikaty oraz rozłożenia należności z tytułu zwrotu bonifikaty na raty. Pozwany pomimo szeregu pism nie uzupełnił wniosku o rozłożenie na raty należności z tytułu zwrotu części bonifikaty o niezbędne dokumenty, do czego powódka go wzywała uprzedzając, że sprawa zostanie skierowana na drogę postępowania sądowego.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o ugodowe zakończenie sprawy.

W propozycji ugody pozwany przedstawił następujące propozycje:

1) odroczenie płatności należności dochodzonej przez stronę powodową na okres 2 lat , bądź rozłożenie kwoty na raty na okres 24 miesięcy, tak aby wysokość pojedynczej raty wyniosła 250 zł wraz z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki z zapłatą którejkolwiek z tych rat

2) wyrażenie zgody na odstąpienie od odsetek ustawowych od należności głównej, liczonymi od dnia 15.04.2015r. do 31.12.2015r. oraz dalszych odsetek za opóźnienie za okres od 1.01.2016r. do dnia zapłaty.

Wskazane propozycje ugodowe w ocenie pozwanego umożliwiają wykonanie przez pozwanego zobowiązania wynikającego z ustawowego obowiązku zwrotu z uwzględnieniem aktualnej sytuacji majątkowej i rodzinnej pozwanego. Ponadto pozwany wskazuje,

że rzeczywista kwota przeznaczona na lokal przy ul. (...) była wyższa niż 108.141,80 zł., ponieważ nie został uwzględniony koszt generalnego remontu tego lokalu. Pozwany szacuje, że całkowity koszt kupna mieszkania wraz z jego generalnym remontem wyniósł około 150.000,00-160.000,00 zł.

W piśmie z dnia 29 maja 2018r. powódka nie wyraziła zgody na powyższe warunki ugody zaproponowane przez stronę pozwaną.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. R. (ojciec pozwanego) w dniu 11 grudnia 2007r. na podstawie aktu notarialnego Rep. A nr (...) nabył od powódki lokal mieszkalny nr położony

na parterze w budynku przy ul. (...) w G., o powierzchni 56,43 m² wraz

z udziałem wynoszącym 14/100 części we współwłasności działki gruntu nr (...) pod budynkiem i we współwłasności nie wydzielonych , które służą do wspólnego użytku ogółu mieszkańców za kwotę 127.701,00 zł. Dla powyższej nieruchomości lokalowej Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Zgodnie z uchwałą Rady Miasta G. z dnia 30 września 2004r. Nr XXVIII/907/04 w sprawie zasad udzielania bonifikat od ceny sprzedaży na rzecz najemców nieruchomości zabudowanych budynkami mieszkalnymi lub lokali mieszkalnych wraz z udziałem

w nieruchomości wspólnej stanowiącej własność Gminy M. G. , oraz o zbywaniu udziałów w częściach wspólnych nieruchomości (Dz. Urz. Woj. (...) Nr 137, poz. 2414, zm. Z 2005r.) – powódka udzieliła S. R. bonifikaty od ceny sprzedaży lokalu w wysokości 90% ceny lokalu tj. w wysokości 114.930,90 zł., oraz 5% bonifikaty od kwoty 127.701,00 zł z tytułu sprzedaży ostatniego lokalu w budynku tj. 6.385,05 zł., a więc łączna kwota bonifikaty wyniosła 121.315,95 zł. W wyniku udzielonych bonifikat S. R. nabył przedmiotowy lokal za kwotę 6.385,05 zł.

Dowód: -k.10-18 kopia aktu notarialnego z dnia 11.12.2007r. rep. A nr 6087/2007

- wydruk z księgi wieczystej (...)

S. R. w niedługim czasie po zakupie od powódki ww. lokalu mieszkalnego zbył mieszkanie. Na podstawie aktu notarialnego z dnia 13 lutego 2008r. Rep A nr 2492/2008 sprzedał osobie trzeciej przedmiotowe mieszkanie przy ul. (...) wraz ze związanym z jego własnością udziałem we współwłasności gruntu i częściach wspólnych budynku za kwotę 335.000,00 zł.

Dowód: -k. 19-20 kopia aktu notarialnego z dnia 13.02.2008r. rep. A nr 2492/2008

Następnie S. R. w dniu 11 września 2008r. nabył na podstawie aktu notarialnego rep. A nr (...) lokal mieszkalny, położony w G. przy ul. (...) wraz ze związanym z tym lokalem udziałem w częściach wspólnych budynku za kwotę 105.000,00 zł. Koszty nabycia tego lokalu, ustalone w akcie notarialnym wyniosły 3.141,80 zł. Zatem łączna kwota kupna przedmiotowego mieszkania wyniosła 108.141,80 zł. W tym samym akcie notarialnym S. R. darował nabyte mieszkanie swojemu synowi, czyli pozwanemu D. R..

Dowód: - k. 21-22 kopia aktu notarialnego z dnia 11.09.2008r. rep. A nr 10937/2008

S. R. zmarł w dniu 7 kwietnia 2012r. a spadek po nim nabył w całości pozwany D. R. (bezsporne) . Skoro obowiązek zwrotu części bonifikaty powstał jeszcze przed śmiercią ojca pozwanego – zatem obowiązek ten nie wygasł z chwilą jego śmierci. Zgodnie z art. 922 §1 obowiązek ten przeszedł na jego spadkobiercę czyli pozwanego D. R., ponieważ w chwili otwarcia spadku to zobowiązanie już istniało.

Pozwany wezwany przez Gminę M. G. do zwrotu bonifikaty - w piśmie z dnia 19 stycznia 2015r. zakwestionował wysokość sumy zwrotu części bonifikaty oraz jednocześnie wniósł o rozłożenie kwoty zobowiązania na raty miesięczne w wysokości 250 zł. Powódka pismem 28 stycznia 2015r. wezwała ponownie pozwanego do zapłaty kwoty 97.510,93 zł. tj. kwoty części bonifikaty po zwaloryzowaniu, proporcjonalnej do kwoty uzyskanej przez S. R. ze sprzedaży nabytego od powódki lokalu, a nie przeznaczonej na nabycie nowego lokalu. Ponadto powódka w piśmie z 28 stycznia 2015 r. wyjaśniła raz jeszcze sposób w jaki została wyliczona kwota zrewaloryzowanej części bonifikaty, a także poinformowała pozwanego o procedurze i niezbędnych dokumentach do przedłożenia, w celu rozpatrzenia wniosku o rozłożenie zaległej należności na raty.

Dowód: - k. 26 pismo pozwanego z dnia 19.01.2015r.

- k.30 pismo powódki z dnia 28.01.2015r. WS.V.6840.26.07.2015.BM

- wezwanie do zapłaty z dnia 28.01.2015r.

- k. 23 wydruk naliczenia zwaloryzowanej kwoty bonifikaty

Pozwany zwrócił się 3 marca 2015r. do powódki z wnioskiem o szczegółowe wskazanie sposobu ustalenia wartości waloryzacji, zwiększającej wskazaną kwotę bonifikaty, która miałaby zostać objęta zwrotem. Powódka w piśmie z dnia 16 marca 2015r. wyjaśniła pozwanemu sposób i podstawę dokonanej waloryzacji.

Dowód: - k.31 pismo pozwanego z dnia 03.03.2015r.

- k.32 pismo powódki z dnia 16.03.2015r. WS.V.6840.26-2.08.2015.BM

Strony prowadziły dalszą korespondencję związaną z kwestią rozłożenia należności z tytułu zwrotu części bonifikaty na raty. Pozwany mimo szeregu wcześniejszych pism powódki, nie uzupełnił wniosku o wymagane dokumenty – do czego powódka zobowiązała pozwanego ostatecznie w piśmie z dnia 8 września 2017r., uprzedzając, że sprawa zostanie skierowana na drogę postępowania sądowego.

Dowód: - k.33 pismo powódki z dnia 08.09.2015r.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zaoferowanego przez strony niniejszego postępowania, Sąd ocenił wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (art. 233 § 1 k.p.c.).

Dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. (art. 244 § 1 k.p.c.). Prawdziwość dołączonych dokumentów urzędowych nie była podważana przez żadną ze stron. Do akt sprawy dołączone zostały w szczególności: kopia aktu notarialnego z dnia 11.12.2007r. rep. A nr 6087/2007W; kopia aktu notarialnego z dnia 13.02.2008r. rep. A nr 2492/2008; kopia aktu notarialnego z dnia 11.09.2008r. rep. A nr 10937/2008; - w oparciu o wymienione dokumenty ustalono okoliczności związane z nabyciem i sprzedażą przedmiotowego mieszkania, a także z dalszymi następstwami po jego sprzedaży.

Strony przedłożyły do akt sprawy dokumenty prywatne, spośród których do najistotniejszych zaliczyć należy: wydruk naliczenia zwaloryzowanej kwoty bonifikaty oraz korespondencję pomiędzy powódką, a pozwanym. Dowody te nie budziły wątpliwości co do ich autentyczności, stąd należało uznać, że osoby, które te dokumenty podpisały, złożyły oświadczenia w nich zawarte. Wymienione powyżej dokumenty prywatne służyły do ustalenia okoliczności związanych z wytoczeniem powództwa, a także sposób naliczenia bonifikaty i jej waloryzacji.

Dowody, na których oparł się Sąd przy ustaleniu stanu faktycznego stanowiły dokumenty prywatne i urzędowe. Z uwagi na to, że żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności ani prawdziwości złożonych wzajemnie dokumentów, Sąd przyznał tym dokumentom domniemanie, o których mowa w art. 244 § 1 oraz 245 k.p.c. Dokumenty, spośród których najistotniejsze pozostawały kopie aktów notarialnych oraz wydruk naliczenia zwaloryzowanej kwoty bonifikaty, pozwoliły Sądowi na poczynienie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy ustaleń w zakresie prawidłowości naliczonego zwrotu części bonifikaty przy uwzględnieniu jej waloryzacji.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na załączonych do akt sprawy dokumentach, których autentyczność i prawdziwość nie była kwestionowana w toku procesu przez strony. Ich prawdziwość, rzetelność i autentyczność nie budziła też wątpliwości Sądu, dlatego też Sąd uznał je w całości za wiarygodne i uwzględnił dokonując rekonstrukcji istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktycznych. Pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie wnosił o przesłuchanie go w charakterze strony, jedynie na rozprawie w dniu 10 lipca 2018r. oświadczył, że darowane mu przez ojca mieszkanie nr (...) przy ul. (...) w G. sprzedał w roku 2016 za kwotę 215.000 zł a pieniądze uzyskane z ceny przeznaczył na spłatę swoich długów.

Zdaniem Sądu zebrany materiał dowodowy w niniejszej sprawie daje podstawę do jednoznacznych ustaleń. Należy przy tym podkreślić, że pozwany nie zanegował samego obowiązku zwrotu proporcjonalnej części bonifikaty, tylko poddał w wątpliwość ustalenie tej sumy w oparciu o kwotę waloryzacji.

Powództwo wywiedzione przez Gminę M. G. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zasadniczą podstawę prawną roszczenia powoda stanowił przepis art. 68 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami tj. z dnia 30 listopada 2004 r. (Dz.U. Nr 261, poz. 2603), w myśl którego: nabywca nieruchomości, który zbył nieruchomość lub wykorzystał ją na inne cele niż cele uzasadniające udzielenie bonifikaty, przed upływem 10 lat, a w przypadku nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny przed upływem 5 lat, licząc od dnia nabycia, jest zobowiązany do zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji. Zwrot następuje na żądanie właściwego organu.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela pogląd Sądu Najwyższego, który w swojej uchwale z dnia 26 stycznia 2012r. w sprawie sygn. akt III CZP 87/11 stwierdził, że „ Jeśli nabywca lokalu na zasadach preferencyjnych (z cenową bonifikatą) zbył następnie ten lokal a środki uzyskane ze sprzedaży przeznaczył jedynie w części na nabycie

innego lokalu mieszkalnego to zakładany przez ustawodawcę cel został osiągnięty tylko częściowo. Skoro tak to obowiązek zwrotu kwoty równej bonifikacie powinien materializować się tylko proporcjonalnie w stosunku do powstałej nadwyżki nieprzeznaczonej na nabycie innego lokalu mieszkalnego.”

Ojciec pozwanego nabył od powódki w dniu 11 grudnia 2007r. lokal mieszkalny z bonifikatą za kwotę 6.385,05 zł. W dniu 13 lutego 2008r., czyli przed upływem 5 lat od nabycia, zbył ten lokal za cenę 335.000,00 zł. Sprzedał więc ten lokal za cenę przekraczającą prawie pięćdziesiąt razy tę, za jaką nabył lokal od powoda. Następnie w dniu 11 września 2008r. nabył mieszkanie w G. przy ul. (...) za kwotę 105.000,00 zł p, doliczając jeszcze do tego dodatkowo koszty związane z zawarciem umowy na sumę 3.141,80 zł. Tak, więc z kwoty 335.000,00 zł. uzyskanej ze sprzedaży lokalu wcześniej kupionego od powódki, na potrzeby mieszkaniowe ojciec pozwanego przeznaczył 108.141,80 zł. (stanowiące 32% sumy ze sprzedaży), zatem pozostało 226.858,20 zł.

Zgodnie z przepisem art. 5 k.c. nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Oceniając roszczenie powoda z punktu widzenia przesłanek stosowania art. 5 k.c. zauważyć należy, że Gmina, zgodnie z art. 68 ust.2 ustawy o gospodarce nieruchomościami upoważniona została ustawowo do żądania zwrotu bonifikaty.

S. R. zmarł 7 kwietnia 2012r., przy czym obowiązek zwrotu bonifikaty powstał przed śmiercią S. R. jako osoby zobowiązanej do zwrotu , zatem zgodnie z art. 922 k.c. obowiązek zwrotu przeszedł na jego jedyne spadkobiercę czyli pozwanego D. R.. Pozwany przyjmując spadek wprost przejął oprócz całości majątku, także zobowiązania spadkodawcy w całości. Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 25 listopada 2011 r., sygn. akt II CSK 134/11 stwierdził „Zgodnie z art. 922 § 1 KC o zakresie obowiązków i uprawnień spadkodawcy, które przejdą na spadkobiercę decyduje stan istniejący w chwili otwarcia spadku. Jeżeli w tej dacie powstał już obowiązek spadkodawcy zwrotu bonifikaty, bowiem zbył on lokal w warunkach określonych w art. 68 ust. 2, to istniejące w chwili jego śmierci zobowiązanie przechodzi na spadkobierców.”

Wymieniona kwota bonifikaty została wyliczona, jednocześnie zwaloryzowana na dzień zbycia lokalu przez S. R., stosownie do przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami, tj. przy zastosowaniu wskaźników cen, towarów i usług konsumpcyjnych ogłaszanych przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego. Sąd uwzględnił jako w pełni wiarygodne wyliczenia powódki poczynione w celu ustalenia kwoty zwrotu proporcjonalnej części bonifikaty, ponieważ wyliczenia te nie zostały zakwestionowane przez stronę pozwaną.

W ocenie sądu brak podstaw do uwzględnienia wniosku pozwanego o rozłożenia zasądzonej kwoty na raty w wysokości 250 zł miesięcznie na podstawie art. 320 k.p.c. Należy mieć na uwadze ,że pozwany prowadził z powódką korespondencję w sprawie zwrotu bonifikaty od stycznia 2015roku , w której również wnosił o rozłożenie n długi na raty w po 250 zł , ale nie zapłacił należności nawet w części do chwili zamknięcia rozprawy. Natomiast pozwany przyznał na ostatniej rozprawie , że jest właścicielem i zamieszkuje w innej nieruchomości – w domu w B., zaś mieszkanie na ulicy (...) w G. podarowane mu przez ojca sprzedał w 2016 roku za 215.000 zł . Zatem po przeprowadzeniu negocjacji z powódką w 2015roku pozwany sprzedał mieszkanie otrzymane pod tytułem darmym od ojca i nie uregulował nawet w części długu w postaci zwrotu zwaloryzowanej bonifikaty. Nadto należy mieć na uwadze ,że poprzednik prawny pozwanego wykupił od Gminy mieszkanie za kwotę 6385 zł a sprzedał za 335.000 zł. Nawet jeśli kupił z części tych środków mieszkanie na ul. (...) za 108.000 zł i wydał dalsze 50-60 tys. zł na remont – to pozostała kwota 167.000 zł wolnych środków, które prawdopodobnie odziedziczył pozwany jako jedyny spadkobierca. Pozwany pracuje jako taksówkarz ma 2 samochody i dom w B. oraz sprzedał podarowane prze ojca mieszkanie za 215.000 zł nie licząc środków , które odziedziczył po ojcu w spadku. Zatem sytuacja majątkowa pozwanego nie daje podstaw do rozłożenia świadczenia na raty po 250 zł – co z kolei powoduje utratę ekonomicznej wartości zasądzonej należności dla powoda.

Wobec powyższego, na podstawie cytowanych przepisów, Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

Powód wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od zasądzonego na jego rzecz roszczenia począwszy od dnia 14 kwietnia 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty.

Wniosek powyższy w ocenie Sądu zasługiwał na uwzględnienie w całości.

Stosownie do art. 481 § 1,2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzyciel jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Dodać należy, że w ustawie z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku poz. 1830) dokonano zmian, które sprowadzają się do innego sposobu liczenia odsetek ustawowych oraz doprecyzowania ich nazwy. Ustawa weszła z życie z dniem 1 stycznia 2016 roku. Wprowadzone zmiany nie mają wpływu na uznanie, że odsetki ustawowe należne są co do zasady w przypadku opóźnienia w spełnieniu roszczenia, niezależnie od przyczyn takiego opóźnienia. Stąd w ocenie Sądu nie ma konieczności rozdzielenia okresów odsetkowych – do dnia nowelizacji oraz po tymże dniu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie II sentencji wyroku biorąc pod uwagę art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 zdanie 1 k.p.c. Pozwany przegrał sprawę, zatem zobowiązany jest zwrócić powodowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów postępowania w niniejszej sprawie złożyły się: opłata stosunkowa od pozwu w kwocie 4876 (art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, tekst jedn. Dz. U. z 2018 roku poz. 300 ze zm.), koszty zastępstwa procesowego w wysokości 5400 zł ustalono w oparciu o §2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r. poz. 1804 ze zmianami) .